

[Hjermind.]

at den højtærede Justitsminister bebudede det hidtidige Nazistparti opløst. Det skulde da ogsaa bare mangle! Og jo før jo bedre! Men ved Siden heraf kommer ogsaa de enkelte Medlemmers Sager til Afgørelse. Det passive Medlem vil jeg overlade til Skammen, men man bør efter min Opfattelse ikke kunne have haft en Leder-Stilling inden for Nazistpartiet efter 9. April uden at være strafskyldig. Man bør ikke kunne have understøttet Nazistpartiet eller dets Presse eller andre Nazist-Organisationer og gaa videre i Tilværelsen efter nogle Dages Fængsling eller Internering. Man bør ikke kunne have været Agitator for Nazismen uden nu at rammes af Retfærdighedens Arm. Enhver, der efter 9. April gik ind i og aktivt støttede Nazist-Partiet, gjorde i Virkeligheden en landsskadelig Gerning. Lovforslagets § 16 rammer antagelig kun faa af disse Forhold, og jeg henstiller, at man i Udvalget overvejer en nærmere Formulering af § 16.

Af den højtærede Justitsministers Fremsettelsestale fremgik ogsaa, at det var meget faa Værnemagere, der vil blive straffet efter Loven — i hvert Fald er det slet ikke det Antal, som Offentligheden, støttet af mere eller mindre autoritative Udtalelser, venter. Jeg havde derfor gerne set, om det Forslag til en Konfiskationslov, som den højtærede Justitsminister bebudede, var blevet fremsat samtidig med dette Lovforslag, saaledes at man samlet kunde have overset Behandlingen af disse Forhold og bedre havde kunnet tage Stilling til en Udvidelse af den Kreds af Værnemagere, der skal rammes.

Saa fremt Lovens Strafferegler nu maa anses for for haarde over for de mindre Forbrydelser, jeg har omtalt, henleder jeg Opmærksomheden paa den norske Straffeanordnings Bestemmelser, hvorefter der uden anden Straf kan idømmes Tab af almen Tillid for bestandig eller for et vist Aaremaal, ikke under 10 Aar, eller et mere begrænset Rettighedstab, der alene udelukker den paagældende fra Valgret, Valgbarhed og offentlig Tjeneste. Jeg er klar over, at ved disse mindre Sager vil alle søge at undskylde sig, og mange vil vel ogsaa gaa fri, men derfor bør Undersøgelserne alligevel foretages, thi det kan vel ikke alt sammen have været som i den med Brask og Bram startede Dansk-Tysk Forening, der jo nu viser sig at have været en meget underlig Forening derved, at man hidtil knapt har kunnet finde eet Medlem, der ikke var blevet tvunget ind i Foreningen.

Det forekommer mig naturligt i Forbindelse med dette Lovforslag at gøre et Par enkelte Bemærkninger om de Folk, som uden at være Medlem af Nazistpartiet gik Fritz Clausens Ærinde. Bondepartiet, de ærede Medlemmer Hr. Jens Thomsen og Hr. Valdemar Thomsen, indtog den første Dag efter Befrielsen deres Pladser i dette høje Ting. Til mange af de Angreb, der fra den Kant i 1940 og 1941 blev rettet mod den danske Samling, hvis Betydning for, at vi kom gennem disse Aar, alle andre anerkender, maatte der ties i dette høje Ting. Men det danske Folk kan ikke have glemmt den Gerning, der da blev øvet. Jeg tænker f. Eks. paa, dengang det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen den 14. November 1940 sammenlignede den danske Samling med en Flok Faar, der under et Uvejr af lutter Skræk klumper sig sammen og tramper hinanden ned. Endnu mere bør det vel huskes, da begge de ærede Medlemmer i 1941 optraadte som Angivere af de „lukkede Møder“. Jeg kan herom henvisne til forskellige Forhandlinger i 1941, bl. a. Sp. 301 og 371—72, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg fremføre et kort Citat af den nævnte Tale af det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen. Det ærede Medlem indledede med at udtrykke sin Forundring over

„at Partierne paa deres lukkede Møder og i deres Underhaands-Agitation benytter sig af“ — hvad han kaldte — „saa tarvelige Agitationsmetoder, som de gør“.

Det ærede Medlem fortsatte:

„Hvis det kun var uansvarlige Personer, der benyttede en saadan Agitation, skulde jeg ikke sige noget til det, men naar selv folkevalgte Rigsdagsmænd tager Del i en saadan Agitation, der stempler deres egne Ministre som Landsforrædere og saar Mistillid til bestemte Personers retlinede Karakter, synes jeg, det er Paa-tale værd fra denne Talerstol.“

Jeg vil tro, at mange Medlemmer af dette høje Ting enten har været eftersøgt paa Grund af Tyskernes Interesse for deres Taler paa de lukkede Møder, som spillede en stor Rolle i disse Aar, eller ogsaa har mange Medlemmer af dette høje Ting i tysk Fangenskab faaet Referater af disse Taler forelagt. Jeg tænker ogsaa paa den Tale, det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen holdt den 15. November 1940, Sp. 588, hvoraf jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil bringe et ganske kort Citat. Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen sagde dengang: